

Dedúško

Stalo sa to dávno. Bol som ešte malým chlapcom.

Dedúško bol chorý a slabý. Celý deň presedel v kresle. Keď zaspal:

– Deti, pst!, – hovorieval môj otec. Keď sa zobudil:

– Čo si prosíte na obed? – pýtala sa ho mamička.

Ničomu som nerozumel. Raz sa ma otecko spýtal:

– Synček môj, čím chceš byť?

– Chcel by som byť dedkom.

– Dedkom? Prosím ťa, prečo?

– Pretože on nepracuje, predsa mu každý chce robiť po vôli.

– Tak je to správne.

– Potom prečo hovoríš stále: Kto nepracuje, nech neje!

Bol čas obeda. K stolu ma však nevolali.

– A ja?

– Chlapča moje, ty nemôžeš dostať obed. Kto nepracuje, nech neje! – hovoril môj otec.

– Ale ja ešte neviem pracovať!

– Vidiš, dedúško už nevie pracovať!

Zahanbil som sa. Nemohol som sa dočkať chvíle, aby som povedal dedúškovi:

– Nehnevaj sa, starý otec.

Podľa Ferencu Móru

180

je _____ . _____

je pekná.

je _____ . _____

je hravé.